

Posestvo daroval za šolanje mladine

Večer v spomin na veržejskega rojaka Antona Pušenjaka je minil v znamenju priprav na stoto obletnico rojstva – O preprostem in pobožnem posestniku, ki je zaslužen za izgradnjo Marijanišča, je 97-letni salezijanski duhovnik Martin Maroša napisal knjigo – Želja, da bi postal duhovnik, se Pušenjaku ni izpolnila – Marijanišče je omogočilo približno dvesto fantom, da so postali duhovniki

V Marijanišču v Veržeju so pripravili večer **Antona Pušenjaka** in ga posvetili njegovemu 99. obletnici rojstva. Tako so se s hvaležnostjo spomnili preprostega in pobožnega veržejskega posestnika, ki je postavil temelje zdajšnjemu Marijanišču.

Dobro obiskana spominska prireditve je minila v znamenju predstavitve najnovejšega knjižnega dela o Pušenjaku. Napisal ga je 97-letni **Martin Maroša**, ki je tudi častni občan Veržeja. Na podlagi številnih ohranjenih Pušenjakovih pism je orisal njegovo plemenito podobo.

Dobrotniku v spomin

V nagovoru je župan **Slavko Petovar** orisal Pušenjakov pomen in vlogo za Veržej. Za njim ga je še obširneje orisal salezijanski inšpektor akademik dr. **Alojzij Slavko Snoj**. Pisma je prebiral **Vito Šadl**. Zaradi večerne ure pisec knjige, okoli katere se je ves čas vrtela osrednja pozornost, ni prišel. Le kdò ne bi razumevaljoče sprejel pojasnila, da mož častitljivih let daje prednost mirnemu nočnemu počitku pred vsem drugim. Prireditelji so s tehničnimi sredstvi vseeno poskrbeli, da je bil navzoč – spregovoril je na velikem platnu: tako je segel v srca morda še globlje, kot če bi bil osebno navzoč.

Knjiga seznanja bralca s številnimi zgodovinskimi dejstvi o gradnji Marijanišča. Usoda je hotela, da Pušenjak, ki je zanj daroval vse svoje premoženje,

nikoli ni videl sadov svoje velikodušne skrbi za mladino v Prelekiji in Prekmurju, saj je umrl dve leti pred odprtjem. Salezijanski župnik **Martin Maroša** si

je vseskozi prizadeval za ohranjenje dobrotnikovega spomina. Veržej že ima Pušenjakovo ulico, na gasilskem domu pa naj bi odkrili spominsko ploščo.

Kot rdečo nit večera smo si zapomnili, da je imel Anton Pušenjak odprte oči in srce za

kraj, predvsem pa se je zavzemal za mladino. Čeprav se mu življenjska želja, da bi postal duhovnik, ni izpolnila, je nemara storil še več, saj je z Marijaniščem omogočil približno dvesto fantom, da so postali duhovniki.

Mladostni živžav

Velika želja uglednega veržejskega posestnika Antona Pušenjaka, ki ga pišejo tudi **Puščenjak**, je bila, kot preberemo v zgoščeni spletni predstavitvi zgodovine Marijanišča, da bi

vse svoje posestvo daroval takšni redovni družbi, ki bi v Veržeju postavila šolo za tukajšnjo mladino: »Profesor teologije v Mariboru, prav tako domačin iz Veržeja, prelat dr. **Franc Kovčič**, je njegovo željo uresničil. Dobro je namreč poznal delo salezijancev na Rakovniku pri Ljubljani in bil prepričan, da so najprimernejši za uresničitev Pušenjakovega testamenta. Zato so na njegovo pobudo začeli postavljati Marija-

nišče: 27. oktobra 1912 je škof **Mihael Napotnik** ob navzočnosti velikanske množice vernikov že lahko blagoslovil novo stavbo. Istega dne so se salezijanci tudi uradno naselili in začeli vzgojno delo. V dom se je takoj naselil mladostni živžav. Najbolj so bili obiskani mladinski krožki in nedeljski oratoriji. Leta 1914 je bilo vpisanih že 250 fantov. Med vojnama se je delo še bolj razmahnilo. Sloves se je razširil po vsej Sloveniji, saj so iz te šole izšli številni duhovniki, kulturniki in oblikovalci slovenske zgodovine. Vihra druge svetovne vojne je tudi cvetoče delo salezijancev uničila. Po vojni je

bila stavba nacionalizirana. Najprej je bila v njej osnovna šola, potem pa dom za šolanje in vzgojo problematičnih otrok in mladine. Po osamosvojitvi Slovenije, ko so stavbo zapustili še zadnji begunci, so se salezijanci spet vrnili v svoje Marijanišče, ki je povsod kazalo sledove burne in žalostne zgodovine. Zavihati je bilo treba rokave in pri dotrajani stavbi urediti vsaj najnujnejše. Skupaj z obnovo so tekle najrazlič-

nejše dejavnosti: oratoriji, srečanja družin, skavtsko gibanje. V njem so se spet shajali molilci za poklice, dobrotniki, salezijanski sotrudniki. Pripravljali so kuharske tečaje, razstave cvetličnih aranžmajev, slikarske razstave. Pestro in množično dogajanje v veržejskem Marijanišču so opazili tudi v Ljubljani. Zato se je sloven-

Stran / Page: 19

Doseg / Reach: 361000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 717 cm2

2 / 2

ska salezijanska inšpektorija odločila, da omogoči temu dogajanju tudi primerne prostore in da s pomočjo sodelavcev in drugih dobrotnikov vrne Marijanišču prvotni sijaj. Navdušenci so zasadili lopate, zabrnili so gradbeni stroji in stavba je počasi dobivala novo podobo. Številni domačini so s prostovoljnimi in udarniškim delom kmalu spremenili dolge hodnike v rove, podobne katakombam. V prahu in znoju so odstranjevali star omet, dotrajani tlak, zbijali in odstranjevali preperela okna in vrata. Po gradbenih odrih pa niso hiteli samo gradbinci, spretna umetniška roka je hotela to stavbo po svoje določiti za **don Boska** in njegovo delo. Zidarji še niso podrl odrov, ko so otroci in mladi v asfalt že risali svoje sanje o srečnem življenju. Črna Mura jih je zbrala na stotine iz

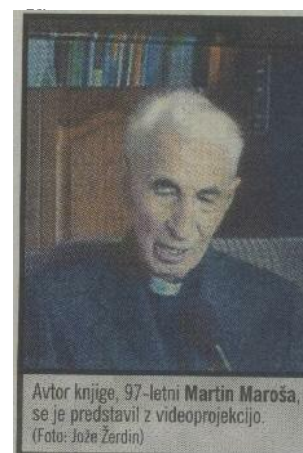
bližnjih in daljnih krajev Pomurja. Mladost se je lahko izrazila v vsej pestrosti barv in oblik življenja. Seveda pa boste še marsikje opazili nedokončana dela, marsikaj bo moralo še nekoliko počakati na dokončno obnovo, da že kar iz-

črpna velikodušnost dobrotnikov spet pride do sapa in bo Božja previdnost v tej deželi ob Muri spet ustvarjala velika dela za mlade, ki potrebujejo dom, družino in duhovno svežino.»

Jože Žerdin

Zanimanje za knjigo (Foto: Jože Žerdin)

Avtor knjige, 97-letni Martin Maroša, se je predstavil z videoprojeksijo. (Foto: Jože Žerdin)

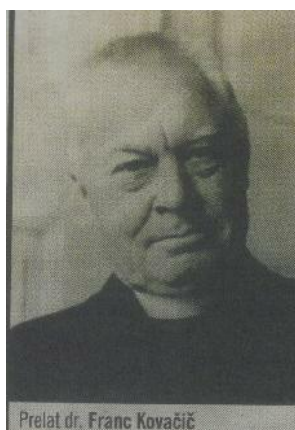
Spominska plošča (Foto: Jože Žerdin)

Prisluhnili so salezijanskemu inšpektorju Alojziju Slavku Snoju. (Foto: Jože Žerdin)

Gradnja

Prelat dr. Franc Kovačič

Anton Pušenjak